

S.

DRELINCURTII
Super
HUMANI FOETUS
Umbilico
MEDITATIONES
ELENCTICÆ.

Δι' ὀμφαλῶ
αἱ εἰσδοί εἰσι τοῖσι παιδίοισιν.

Umbilicô
pueris spiritûs & alimenti dantur
ingressus.

Hippocr: Lib: de Octim: Partu.

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud CORNELIUM BOUTESTEYN.
M. D. C. LXXXV.

καὶ

ἢ μέσον τ' σαρκὸς ὁ Ὄμφαλος ἀπέχῃ,
δι' οὗ πνέει καὶ τ' αὐξήσιν ἔχῃ.

*Juxta autem placentam mediam
Umbilicus sese avertit, quō
spirat foetus & incrementa
† capeffit.*

Ἡ γὰρ ἀρχαιοτέρα τροφή, διὰ τῆς
ᾠμφαλίσ, Ὄμφαλός.

† *Antiquius enim foetus ali-
mentum, per abdomen, Um-
bilicus.*

Hipp: Lib: de Nat: Pueri, & Lib: de
Alimento.

ERUDITISSIMO

atque

Dexterrimo Viro

Præctico & Anatomico,

D. D.

ENGELBERTO

EDINGH,

Avitæ Civitatis

Hardervicenæ Scabino atque

Medico

C. DRELINCURTIUS

S. P. D.

Ringentibus licèt in-
vidis , qui tibi to-
ties , *Vir Clarissime* , ple-
A 2 nis

nis buccis in Amphitheatro cecini , nunc tibi rursus palàm affurgo.

Nusquam enim pietas in te mea patitur ut quæ de peritia tua Medica , atque præprimis de sagaci tua cadaverum sectione , mihi comperita sunt , tacita mente recolam , nec publicitùs enunciem.

Vale , *Vir InclYTE ac industrie* , cum tuæ virtutis

DEDICATIO.

tutis æmulo Fratre Me-
dico Paulo.

*Dabam Lugduni-Batavorum
Sexto Nonas Julii
1685.*

A 3

Ne

*Ne
esto sapiens in oculis tuis ;
reverere Jehovam, &
recede à malo.*

*Salutare id erit Umbilico
tuo, & irrigatio
ossibus tuis.*

Prov: Cap: III. vers. 7.
& 8.

PRÆFATIO.

Quàm lubricum sit à Veterum decretis, citra consultum naturæ librum, descivisse, his aureis liquet Neotericorum de Umbilico placitis. En quippe Doctores Cathedarios & Umbratiles, qui, Hippocrateæ Physices spreto corpore, toti consectantur umbras: sed toti certè deviant à natura; ac totos etiam secum abripiunt Literatorum Choros. Error enim errorem ingenerat: atque sic indies gliscit error, qui patrocinium parit errantibus tantum ut pauci suos errores emendent. Meliora vident, deteriora sequuntur. Malunt quippe cum Neotericis errare, quàm sapere cum Antiquis. More quidem Majorum ambiunt honorari; sed more Majorum sapere detrectant.

Τοῦ ᾧ Οἰμφοῦ

αἱ Φλέβες, οἷον ρίζαι, πρὸς τὴν ὑτέρα
συνάπλῃσι, δι' ὧν λαμβάνει τὸ κύημα
τροφῶν.

*Vena autem Umbilici,
quasi radices, pertingunt ad
uterum, quibus alimentum su-
scipit fœtus.*

Arist: Lib: de Gen: Anim: II.

Cap: IV.

De

De vasorum

Umbilici ortu atque numero, ex
Auctoribus hujus seculi
atque ultimi.

I. ot falsa super *umbilico*
recentiores nobis obtru-
dunt ut junior Medicus nesciat
quò se vertat. Scriptores siqui-
dem *agminatim** velutì ruunt in
avia atque derupta & naturam
nobis exhibent inverfam, quasi
nempe vegetantium altrix ipsa
terra feminibus gremio suo cre-
ditis obviam occurreret, radi-
culásque de sinu suo diffunde-

Vid: p: híc 10. vers. 9.

A 5

ret

ret in semina ad illorum alituram & incrementum. At ediverso, semina sunt, quæ fibrillis alendis atque crescendis in solum egerminant.

Naturæ parilis perturbatio est, ab utero, ceu vegetationis humanæ solô, venarum arteriarumque fila [*cum* Andernaco, Columbo, Fabricio, Fallopio, Fernelio, Fuchsio, Gorraeo, Paræo, Platero, Plempio, Stephano, Sylvio, Varandæo, Vesalio, Zacuto &c.*] in fœtum ipsum protendere, quò *per venas alimenta; per arterias verò vitalem spiritum attrahat*, sicuti *Valverda* tot errores, tam pauculis verbis, tot aliorum erroribus signanter addit.

II. Immò , super illorum vatorum numero dubii prorsus Scriptores feruntur , *Fabricio* siquidem , *Courtino* , atque *Guillemæo* ad umbilici locum binæ sunt tum venæ , tum arteriæ & quintum *Urachus*.

III. *Riolano* tamen non quinque sed duo duntaxat umbilici vasa sunt : passim quippe *Urachon* excludit & venam unam admittit. In *Anthropographiæ* autem *Lib: vj Cap: ult: pag. 409.* expressè notat , sæpiùs à se unicam arteriam esse deprehensam.

IV. *Stephanus* verò atque *Fallopious* venam reverà unicam , cum arteria similiter una nobis delineant , sed binis vas-

culis illis putidum *Urachon* interponunt.

V. *Arantio* tandem atque *Bauhino* *Urachus* quidem olidus ille nullus est, sed *geminae* sunt *arteriae* & *vena* pariter *aliquando gemina & statim ab umbilico divisa*, ut per univ-
sum funiculi sui tractum, cum *geminatis arteriis* *geminata* quoque decurrat.

F I N I S.

De vasis

*Umbilici singulatim , & primò
quidem de Vena , in Hu-
mano Fœtu.*

I. **Æ**dificare est super aqua
astruere velle , cum
Bartholino , *venam umbilica-
lem ante alias produci , ratione
perfectionis.*

II. Rectam verò naturæ per-
ticam rejicere est , cum eodem
Bartholino , *venam umbilici
vario modo circumvolvere ,
ne longitudine sua impedimento
sit.*

III. Servile deinceps est
Bartholiniannum istud alterum
quô naturam , liberaliter ope-
rantem , in pistrinum detrudit
cruen-

cruentum , *ut sanguinem* , interdium , noctúque , & labore *Cleantbis* irrequietiori , *ad nutritionem fœtus hauriat & in hepar deferat.*

IV. In eandem naturam paulò quidem mitior *Backius* est , interim ex æquo & bono cum ipsa nequaquam agit ; illam quippe instantur urget *ut suâ venâ , quæ sub umbilici tegmine in secundas excurrit , nutritium humorem alliciat , & fœtui adducat.*

V. Eundem illum naturæ coactum aliter quidem *Honoratus Faber* , sed perindè tamen in naturam injuriosè , nobis cedit *suïs illis venarum propaginibus , quæ in carunculis diffusæ , album succum eo ferè modo*

*modo sugunt , quo mesaraicæ
chylum.*

VI. Nec nisi specie tenus benignior in naturam fuit *Aran-
tius* quàm illam penitùs cogit sanguinis è placenta *puriores
partes venarum umbilicalium
radicibus attrahere.*

VII. *Coiterus* equidem naturæ vim nullam infert , sed ab ipsa operante , & fœtus altrice , toto distat cœlo , aliàs enim distinctè vidisset *hâc venâ sanguinem* nequaquam ingredi ventriculum fœtus ut novam inibi coctionem subeat.

VIII. Nec nutrici naturæ propior fuit *Gualterus Needham* cum suis placentulæ venis , quæ majores sint arteriis , eo fine ut præter sanguinem , etiam
succum

succum nutritium ad fœtum devehant.

IX. Nec arctior fuit *Diemerbroeckii* cum natura necessitudo: Aliàs enim venulæ nostræ *valvulas* non obtenderet *plurimas versus fœtum spectantes*, & *relabentis sanguinis*, in *placenta præparati* & *ad fœtum deducti*, impetum sustinentes.

X. Remotior adhuc & alienior ab instituto naturæ *Paræus* est, cum sua vena umbilico mersa & in *sinam jecoris* partem penetrante, ut in duas *divisa venam portam* & *cavam*, *Galenî sententiâ*, constituat.

XI. Illinc, dubio procul, ansum errandi *Laurentius* arripuit, dum *venulâ* suâ umbilicali

li sanguinem priùs in hepar refundit, quàm in cor.

XII. Immò *Riolanus* ipse filius oscitans nunc atque dormitans, venulam illam *bifidam* inserit portæ & cavæ ut sanguinem ex æquo partibus distribuat.

XIII. Sed quis erroribus *Courvæi* rationem obtenturus est? Is enim, ad nutritionem placentæ, sanguinem, immeritò derivat à fœtùs arteria cœliaca in venam umbilicalem.

XIV. *Lindani* verò pinguior adhuc error est dùm venulam umbilici liventem atque nodosam ostentat propter illius valvulas sanguine, tanquam vesiculæ, plenas.

XV. Fo-

XV. Tolerabilior adhuc *Harveus* est quàm venulæ nostræ *nodulos*, sive *varices*, tribuit sanguine fartos , *ut hac Arte à natura cautum sit ne sanguis in fœtum confertim refluat.*

XVI. *Higlmorus* denique *Harveianum* quidem errorem non errat , sed alio graviori, illóque inextricabili, sese penitiùs implicat, hanc enim *venulam per anastomoses quasdam, circumjectâ placentâ, cum arteriarum osculis, in uteri cavitatem hiantibus unit atque copulat.*

F I N I S.

De Humani
Fœtus Arteriis Umbilicali-
bus.

I. **A**rteriarum origo atque forma venarum ortu & imagine nequaquam, è Scriptoribus nostris, acceptior est. Arterias namque crassior, *Ambrosii Paræi* Minerva turpiter fucat & penicillo pingit à nature lineamentis tripliciter devio: Illas enim exporrigit à *fœtes umbilico in iliacas*, quas constituent, ut & omnes alias.

II. Turpior adhuc atque deformior illarum est à *Courvæo* effigies delineata, his quippe vasculis *valvulas*, quas in arteriis natura horret, appingit, ne
con-

continuo cordis motu rejectus sanguis velocius feratur versus uterum.

III. Rejici quidem arteriis umbilici sanguinem millies crevi: sed is nullo unquam majori metu me perculit, ne rejectione sua velociori suffocet uterum, quàm altera *Courvæi* chimæra me permovit ut credam sanguinem arteriolis hisce regeri partim *alimenti extra fætum colligandi gratiâ*, partim verò *fætus refrigerandi causâ*.

IV. Refluit ergo sanguis umbilicalibus arteriis: sed ille nequaquam in *Mæbii* scopum collineat; quasi natura sanguinem intenderet à nutrito fœtu *residuum in placentam reducere ut ibi ulterius coquatur.*

V. Nec

V. Nec uni *Mæbio*, sed & *Spigelio* refluentis sanguinis illius genuinum naturæ consilium omninò latuit: Aliàs enim ipsi naturæ non imposeret *Spigelius*, quasi sollicita foret de secundinarum vita, atque sic *spiritus vitales à corde fœtus transmitteret ad secundas ut calorem vitalem illis tribuant, ne sanguis in ipsis concre- cat.*

VI. Super his insuper vasis *Dominici de Marchettis* tenebræ fuerunt plùs quàm *Cimmeriæ*; aliàs quippe tot tenebricosa nobis non offudisset, *Arteriosum* nempe *sanguinem* matris à *ramis arteriarum umbilici*; *Venosum* verò à *ramis vene umbilicalis* rapi; & , quod
fœcu-

fæculenti remanet, ad nutritionem Placentæ conservari.

VII. Denfiores adhuc *Andræ Laurentii* fuère caligines: Is namque, veritatem palpaturus, aliò deflexit; sed in erroris barathrum præcipitem sese dedit. *Laurentius* enim, mediis suis in umbris & in media sua errorum abyſſo *fætus arterias* ſenſit priùs moveri, quàm cor; & ſolâ percepit arteriarum pulſatione vivere cor.

VIII. *Laurentio* quippe inhæret in mente *fætum per arterias umbilici ſpiritum maternum trahere; ſolâque arteriarum pulſatione contentum ità vivere ut cordis opera & motu ne minimùm quidem indigeat.*

IX. Immò, *fætus arterias*
pulſa-

pulsare *Laurentius* omninò censet *non propria & vernacula vi, nec facultate à corde fœtus manante, sed vi à corde & arteriis maternis transmissa.*

X. Verùm, præ *Laurentio, Capiuaccius* adhuc tenebricosior est: Hic enim opacissima mentis caligine discipulos mergit, *jecur quippe docet in conceptu primùm perfici, & tunc fœtum vivere vitam plantæ & talem habere dispositionem, ut eo tempore non egeat arteriis neque corde.*

XI. Tenebras tandem densissimas Embryonis universæ figurationi *Columbus* obducit dum à *seminalibus arteriis uteri* deducit *Umbilicales, &*
ab

ab his *Aortam* profert atque
Cor.

Ità quippe Embryonis texendi perturbat ordinem univ-
sum & cœlum atque terram in-
ter se confundit ut concludat
arterias gigni priùs quàm cor
ipsum generetur.

XII. Sed , dùm illi caligi-
nem discipulis inducunt, mihi
profectò pudorem incutiunt,
quòd tanti nominis Medici,
tàm cæcis erroribus lapsi sint,
& iisdem secum absurdis tot
alios implicent ; tantum abest
ut illis è discipulorum mente de-
pellendis pares sese gerant.

Viris verò Professione nulla
Medicis pronus sum ut parcam,
atque adeò *Honoratus* ille Fa-

fitetur, culpâ vacat apud me,
etsi apud naturam reus audiat,
propter *umbilicales arterias*,
quas perperam omninò sta-
tuit *portare lotium intra chori
pelliculas.*

F I N I S.

De Uracho.

I. **Q**uàm infida ratione & quàm obtuso sensu scrutentur *urachon* cuivis obvium est percipere, si modò, Physices gnarus ille, scriptiones Auctorum ad humani foetus exemplar dirigat.

Sic v. g. quàm fallax & quàm hebes *Laurentii* atque *Diemerbroeckii* conceptus est, quò nobis *urachon* exprimunt *canalem* esse *cavum* *urinæ* ad *allantoidem* *ducendæ* *dicatum*, non in brutis modò, (ut volunt quidam) sed etiam in humanis foetibus conspicuum.

Licèt enim umbilicum humanomnem,

num illi versent in partem omnem, & mille modis ipsum volvunt atque revolvant; ac eundem etiam ad meridianum solem vel *Galilei perspicillis*, vel *lynceis oculis* contemplantur, nequaquam tamen *urachon* ullum in illo detecturi sunt, quin prius vel numerosos in scirpo nodos, vel quaternos saltem in eodem foetu pedes, ungulasque bifidas, ac ventriculum præterea quadruplicem, prehenderint.

II. Jam verò *canalis ille cavus*, qui, *de Laurentii sententiâ*, hominibus perindè atque brutis genuinus est aquæductus, ex *Everardi* decreto tam in homine, quàm in brutis solidus est ac impervius. Bone Deus!

quanta caligine rerum *Antonius Everardus* in hacce meridiana scientiarum luce suffunditur. *Harveus* equidem tenebras aliquot offudit *Everardo* : sed *Harveus* certè mediis suis in tenebris umbilici bruti, *brutum* nihilofeciùs *urachon* palpavit & ad illum cæspitavit ; *Everardum* verò nusquam induxit ut stylo decretorio *brutum urachon* perindè proscriberet atque *humanum*.

Deinceps autem alienissimus fuit *Harveus* ab istis *Everardi* *diversionis*, quæ nequeunt in una sede morari. Nam sicuti *Laurentii* canalis ille *cavus* repri-menda luxurie laborat, ità certè manifestam secum contradictionem invehit *Everardi* soli-

solidus ac impervius urachus: quoniam, *ὀφθαλμὸς* qui enunciat, canalem enunciat quò *funditur urina*. Tales verò canaliculos, ruminantium urinam reverà fundentes, *solidos ac impervios* fingere, planetas est, *erraticos & vagos*, fingere cœlo.

III. Ne Medicæ super *uracho* contentionis ansam *Backius* retineret, longissimum aliorum *urachon* dimisit, sed non omnem. Etenim, humanum *urachon* ità decurtat, ut illum non *ultra trium transversorum digitorum longitudinem*, in adulto, *supra abdomen excurrere* velit.

Et certè, tanto Geometræ fides est adhibenda, utpote qui hasce *urachi* nostri dimensiones exactas ad exporrectos ex-

egerit chimææ bombinantis in vacuo digitulos.

IV. Tantis angustiis ne stringerentur *Lindanus* atque *Blasius* expatiatum ivêre per campos Elyfios. *Urachon* autem inibi viderunt *revera pervium esse! non hoc fine tamen, ut urinam emittat, nisi in casu extreme necessitatis, urgente v. g. Ascite summo & ruptionem minitante. Tunc quippe providi nostri fictores urachi, suum urachon ità fingunt atque plasmanant, ut illo, tanquam emissario quodam, vel incili, omnem illam stagnantium aquarum illuviem repurgent.*

V. *Liebautius* autem singulis istis longè solertior est, adversarios enim *uracho*, cum
urachi

urachi patronis in concordiam reducit.

Suô siquidem *urachô*, primis gestationis mensibus urinam pellit in Allantoidea; postremis verò mensibus *urachon* suum strictè claudit, & in tendinem solidè durat.

Nunc igitur *Liebautii* sagacitate singuli concordant. Vultis *urachon*, vos *urachi* vindices? En *Liebautii* solertia fœtui primum completo, ac etiam si Diis placet, embryoni sanguineô trimum salienti punctô, *ura-*

Urachôn - ne sibilatis, vos osores *urachi*? En *Liebautii* dictatura nobis identidem inculcat fœtum utriusque sexus sub gestationem extremam ure-

*thrà meiere in Amnion, & ex-
indè fieri ut recens natis nulla
cavitas appareat in uracho.*

VI. Quùm ergo tanti Dicta-
toris auctoritate constet apud
omnes foetum sub initia dunta-
xat vitæ suæ urinam in Allan-
toida regerere, cur *Laurentii*
mentem, post *Liebautium Scri-*
ptoris, aliena cogitatio subiit
foetus urinam, gestatione tota,
non per pudendum, sed per
urachon in Amnion refundi.

Quasi verò vesica egeret
uracho, & quidem articulo; &
tanto tractu atque tantis amba-
gibus, foetus urinam in *Amnion*
deponat: *Amnios* enim foetum
ità respicit, ut sola foetus inter-
media sit ejectitia lymphæ, sed
citra

citra valvas, vel aggeres ullos
uracho protento superandos.

VII. *Urachus* verò plenis
 licèt undis urinam in *Amnion*
 non effundat, nequaquam tamen
urachô, intùs porosô, in *Am-*
nion tunicam transcolat urinam,
 velut illo bivio fallaci *Veslingius*
 deceptus est. Nec enim serum
 ullum in vesica redundans, sic-
 uti vult *Veslingius*, in *urachon*
ingeritur, nec per *urachon*, ut-
 ut intùs porosum, in *tunicam*
Amnion instillatur.

VIII. *Veslingii* bivium illud,
 erroris plenum, *Fabricius* ante-
 ambulo nequaquam reverà pref-
 fit, sed aliâ prorsus aberravit
 viâ, atque ità sequaces innume-
 ros à recta ratione procul ab-
 duxit. Errabundus ergo *Fabri-*

cuius nos ad minutissimas urachi fibras deduxit, quibus urina in Chorion tunicam, modò penè visum effugiente transfundatur.

Fabricii dictis lubens subjunxerim modum illum subtilem urinae in Chorion urachò transfundendae, non modò visum penè effugere, sed & intellectum omnem humanum; atque naturam rerum ipsam, longè fugere.

IX. Ne igitur tantis erroribus abriperer ad Ferrariensem quemdam *Archangelum* adivi; qui mihi & meliora nunciaret & tutiora promeret. Is igitur, cognomine *Piccolthominus*, hac mihi verba è suis *Prælectionibus Anatomicis* instillavit.

vit. Per urachon, fœtus, dum utero geritur, extra se, ac foras, effundit urinam, quæ inter amneon membranam, & allantoida tantisper asservatur, dum fœtus prodit in lucem.

Sed profectò me pœnituit & puduit talem in Phÿsicis κακὰ γέλον *malum* scilicet ac *insidum nuncium*, non verò fidelem Evangelistam, nactum esse. Tot enim vocus, quot mendax iste nuncius, mihi protulit, tot certè in os regessi turpiter ipsi atque putidè remandendas. Urinam insuper olidissimam ex Annii & Allantoidos spatiis mediis eduxi & in nares ejus, inque fauces, affatim projecì. Cautus deindè cavi ne illam extra se ac foràs effunderet, sed eandem

tantisper [plenis nempe mensibus novem] *asservaret*, dum spurcius Archangelus ille *ingenuini* cujuscpiam Archangeli *sinum* prodiret.

X. Neque tamen, ut tot lites illæ componantur, ad umbratiles *Eustachii* Medicos confugere est. Illi quippe Junonis umbram consectantur, Veritate procul à tergo relicta. Renes enim supponunt in foetibus otari, atque adeò vesicam foetûs urinariam, perindè ac suam doctrinam, inanem nobis obtrudunt, atque sic eliciunt *ab ipso jecore urinam hauriri & in membranam farciminalem percolari*.

Sed etsi *Liebautius* umbraticum istud dogma ambabus

- nis

nis complexus fit, ab illius tamen amplexibus recta ratio me deterret. *Jecur* siquidem nec urinæ haustor est, neque conceptaculum: nequidem *urachus* vel urinæ haustrum est; vel urinæ in farciminales expressor atque coactor.

XI. *Joh:* verò *Guinterius* atque *Realdus Columbus* olim *jecur* urinâ subodorati, *renes* etiam odorati sunt assidua esse foetus aquarum haustra, quibus *urina* in *vesicam* suam refundatur. Concluserunt autem, nec à *jecore*, nec à *renibus*, nec à *vesica* in *urachon* urinam pelli, sed ipsum *urachon*, è fundo *vesicæ* prodeuntem, urinam ex foetu attrahere, ut illam reservet inter membranas duas.

Et

Et revera, imaginatione forti, tam fortem *attractionem* illam imaginari est *urachô* fieri, recurvô quidem & ambagiosô, inque flexus anguineos retortô, *sed urinam sitiente*; ac obviq quovis cucurbitulæ capitello, *vini spiritum anhelante*, vini Alkool, per medios serpentis distillatoris dicti flexus & angulos, *fortiter allicitur*

Quidnî rursus ut id credam totus impellar? Quoniam ardente hoc ipso Sirio, dehiscens ariditate solum passim contemplor forti suo suctu & largis suis hiatibus illis, coelestem de nubibus prolicere madorem, quô sitim suam assatim restinguat.

Immô, media hîc rigente
bru-

bruma, tot sinuosa & inflexa, *sed cæspitum sulphuris famelica*, fumaria crevi, quæ faucibus amplis, plurimum illud sulphur de cæspitibus primùm accensis, tam largiter ad se rapuerint, ut, deinceps, ore pleno, densissimum illud in cœlos evomuerint.

XII. *Courvæus* ergo atque *Mæbius*, eodem mecum animo cernentes humanam urinam *urachô* nullô vel pulsam, vel attractam fluere, tot litigiosos Scriptorum Mæandros, rectà quidem, sed non rectè, declinant. Inficiantur enim urinæ vel hilum, totis mensibus novem, *urethrâ* magis quàm *urachô* laxari.

Sic ergo Machinatores illi
miri-

novimestrem illam esse *Varolio* & *Everardo*, [ratione rursus atque sensibus ducti] perindè negamus, ac singulis pernegamus Arabum fautoribus *eandem illam urinam*, recens natis, *umbilicò fluere, donec ligetur.*

Nullam equidem vetulam novi, usque adeò deliram, quæ putidum istud mihi sit ausa mendacium obtrusisse. Illò tamen Volumina ferciuntur, quò ~~timidiora prode~~ ^{ventò}, ~~uti~~ conceperunt Inanes.

XIV. Quùm itaque fastosorum hominum inania ipsò hilò leviora nobis sint, consequens videtur, ut gravium Virorum testimonia gravia nequaquam eleve-

elevemus. Senilis itaque *Gorræi* prudentia, veneranda sit nobis, quâ fœtus urinam, in vesicula minimè congerit, sed illam omnem à fœtu in *Allantoida* prudens relegat; ne scilicet *urina* tanta vel *Amnion*, vel *Chorion*, vel *uterum*, vel ipsum denique *fœtum* quoquomodò gravet.

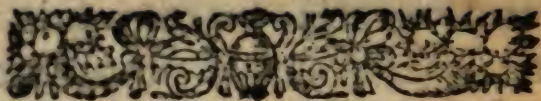
Istæc itaque scriptio tota, tota mihi Viri tanti majestatem sanit, totâque Physices abstrusioris ^{vires} spirat. Urina lantoidæ *Gorræi*, ceu sacculô, sustinet, *fœtum* & *uterum* utique levat. Quis enim fabulam nescit, condignam omninò, quæ cum hacce *Gorræi* fabel-la decertet? Asinû quippe levandi

vandî gratiâ faccum suis hu-
meris Asinarius imposuit &
Asinô incesfit. Sed Asinino-
rum fatias me tenet, sit ergo

FINIS.

De

De Umbilici longitudine vers. 1.
 nodis v. 11. numero v. 17.
 revolutione vers. 18. atque
 sanguine vel expresso v. 19.
 vel regesto vers. 20. re-
 sectione tandem vers. 21.
 atque sensu nullô vers. 25.

I. **L**udicra prorsus est *Fabri-*
icii foetuum de longiuscu-
 lo umbilico pendentium idea
 duplex. Prima foetus nobis re-
 præsentat in aquosis excremen-
 tis velut in statera pendentes
 & eò vergentes quò proprio
 pondere trahuntur, atque sic
 corporis truncô graviores &
 id-

idcirco prævio capite nascentes.

Sed profectò, quicquid istæ *Fabricii statera* trutinare sustinet, id omne nobis stipulâ levius est. Primùm enim, si *libram* statera designet *jugatis* velutì *lancibus* instructam, quæ rebus respondeat ἐν ζυγῶν ἡγεμονίᾳ *balance libratæ*, tunc certè idea *Fabricii* penitus est *bruta*, quoniam *humana species* illam exhorrescit. *Brutis* enim competit solis ut *in tubis* concipiantur atque gestentur, atque adeò suas ut tubas, *velutì geminas libræ suæ lances*, æquato sustineant examine. Sed hominum nemo tali fuit unquam examinatus staterâ: nam quotquot spiramus, tot certè conclusi fuimus

fuimus uterò *singulari*, nequam autem *jugali*, bilancis ritu, nisi ratione *tori*, qui plurimis verè, *jugalis* est.

Deinceps verò *Fabricii* statera *vertibulum* illud si denotet cujus scapus notulis signatur, quæ pondera discriminant, tota profectò *Fabricii* statera dolosa fiet & abominationi naturæ, non solùm *humanæ*, uti prior, sed & *brutæ*. Nulli quippe foetus, nequidem bruti, tam laxè gestantur ut *umbilico* suo librari queant. Singuli quippe vel uteri globo, vel tubarum sinu ità coërcentur ut motione nulla suum *umbilicum* valeant unquam ad perpendiculum extendere, & illò, tanquam staterâ, trutinari.

Singulatim verò contradiçtionem involvit foetus humanum, *uterinis angustis arctatum atque conglobatum*, ullâ calcitra-
tione posse suum *umbilici* funiculum ità resolvere, ut de utero, *veluti de statera*, propendeat unquam atque libretur. *Umbilicum* quidem sibi circumplicat foetus, sed illum rectà nequaquam extendit, nisi quandoque in ipso partu & obstertrice vel nulla, vel malè sedula, placentaque nondum divulsâ. Tunc quidem foetus ex uteri statera utcunque pendet, atque libratur; sed jam uterinus non est, nam ab utero prodiit, & tantum ab utero distat, quantum fermè *umbilici* longitudo inter matris

tris coxas atque genua protenditur.

Id ipsum rursus aliter inculcabo. Fœtus quidem, *Democriteæ naviculæ ritu*, aquis innatat, sed interim, umbilico contento, *tanquam intento rudente*; atque placentâ utero defixâ, *tanquam ancorâ jactâ*, nequaquam vel firmatur, vel firmari potest. Prorsus enim implicat funiculum umbilici, ut-ut brevem, uterô detentum, rectâ unquam diduci posse sive contendendi. Valeat ergo *Fabricii* comparatio prima.

Alteram porrò similitudinem *Fabricii*, in altera quasi libræ lance ponamus, ne citra trutinam levitatis damnetur. Sed profectò me pudet levem
illam

illam prorsus esse, ac ipsa medulla sambuci levio- rem, nec *Fabricii* gravitate dignam. Foetus namque libratos in aquis, & capite quàm cruribus graviores, *Fabricius* comparat cum *sambucina medulla*, altero sui extremo obducta plumbo, ac intra fluidum Saturninâ sui parte graviori semper, ac infimâ.

Verùm, id verum si foret, exindè necessariò sequeretur ut gestatione totâ foetus omnis capite esset prono, sive declivi, atque itâ ut fores uterinas jugiter gravaret; & jugiter gravatas præmaturè semper effringeret, citra quàm foetus ullus in utero maturaretur.

Rursum verò, declive foetuum
C caput

caput istud *Fabricii* doctrinæ penitus repugnat. Nam *Fabricius*, ore Medico, cybisticos foetus enunciat esse tempore partus. At nulli foetus cybistico veluti saltu prolaberentur in caput, exitus ergò, nisi prius elato, nequaquam verò declivi capite fuissent.

II. Quanta sit autem istius umbilici longitudo dubium atque controversum est apud Scriptores indefinitos; nec veritas certa atque concessa produci potest, nisi adhibitâ è foetibus variis atque variis limitatione multiplici. Nullius ergo perpetuæ veritatis *Paræus* est cum suo funiculo *sesqui-pedem longo*.

III. Nequidem *Rodericus à Castro*

Castro verax est umbilicum proferens duos plerumque cubitos longum: nisi fortè fuerit obstetricatus *Herodori Hera-*
cleotæ Selenetidibus, quæ, *Athenæo* narratore, *fætus pa-*
riunt quindecuplo nobis proce-
riores.

IV. Nec fideliter satis *Veslingius* foetibus suis, jam ad exitum maturis, citra distinctionem ullam, *spithamarum trium mensuram* largitur.

V. Nec ad naturæ dimensionem determinatam atque definitam *Basileensis Bauhinus* sese composuit, dum huic *intestinu-*
lo ulnas aliquot concessit.

VI. Nec exactiori demùm naturæ circino funiculos nostros, *intra uterum variis or-*
bibus

bibus reflexos, Bononiensis *Arantius* metitus est: Aliàs enim nascentium umbilicos nec *in tres*, nec *in quatuor ulnas* exolveret atque protenderet. Sed forsitan *Arantius* suos umbilicos per tenues habenas, atque etiam per tenuia fila dissecat, corii illius ritu, quò magnæ quondam Carthaginis ambitus fabulosè descriptus est.

VII. Jam verò, sicuti jocularis audiunt apud nos tot istæ *umbilici* nostri dimensiones, ità profectò scurriles sunt nobis illius usus *Riolanici*. Enimverò, bonus ille dormituriens senex atque repuerascens auritis suis obstetricibus instillavit *umbilici* revolutione caput infantis

fantis firmari & contineri, ne ante perfectam maturitatem suo pondere deorsum decumbat.

Etenim noverat *Riolanus* tantos usus foetibus umbilicò præberi. Anilem quippe fabel-
lam doctus erat de *umbilico*
suspendii præfago, ubi nascentium
cervices implicat. Exindè
igitur, & analogia quadam
ductus, elicuit caput infantis
funiculo umbilici haud secùs
stabiliri, [*ne mole gravius &
ante maturatum tempus ab
utero cadat*] ac strangulante
loro furciferi caput confirma-
tur atque detinetur, *ne ante
mortem, & gravitate nativa,
de patibulo ruat.*

VIII. Verùm, *Arantius,*

Paræus, *Veslingius*, atque *Marchettis* à Riolanica dormitione ac iterata pueritia semoti providos sese præstant atque vigiles foetuum nostrorum nutritios Viros, atque ità longum atque contortum umbilicum idcirco causantur, *ut diuturniore mora sanguis in longo & flexuoso itinere magis elaboretur.*

Sed ut viros tantos eadem trutina penssem, Aquileges dicam naturæ Simios esse: nam, ut ab aquis remota loca saltu commendent aquarum, salientes suos ad leucas protendunt & juxta viarum diverticula variè flectunt, quò suas aquas itinere longinquo atque flexo perfectius ex-
co-

*coquant & exactius depu-
rent.*

Imò naturam ipsam in medio
velutì ponam tot suos arteria-
rum tubos, per axillarum, &
ilium obliqua divortia, in volas
artuum elongantem atque fle-
ctentem, ut itinere producto &
ambagioso sanguinem extremo-
rum diutius concoquat atque
pleniùs defæcet.

IX. *Courvæus* verò & *Eve-
rardi*, qui suos fœtus ore
lactant, uterino succo de luna
deciduo, longiorem ideò præ-
texunt *umbilicum* ut majorem
contineat sanguinis refluentis
copiam & ità magis eventile-
tur depleatúrque corpus, & va-
sa pueri majorem attrahant
aëris copiam.

Verùm , tot ineptis istæc
sententia luxuriat , ut ab otio
meo Literario numerosas illas
Animadversiones impetrare
nequeam , quas animus dictat.

X. *Spigelius* tandem coëctio-
ne & defæcatione sanguinis
intra longiorem *umbilicum* re-
jecta , suos *umbilicos* propterea
plurimum extendit , ut illos
*circumducat à dextris ad si-
nistram , per frontem , donec
ad abdomen perveniant , atque
itâ tortuositate suâ vasa non
comprimant.*

Mechanè naturæ vel artis
Spigelius nescivit ; tubulos
nempe molliusculos licèt atque
contiguos , tamdiu pervios esse,
quamdiu recti sunt & ab angu-
stia tuti. Sed ubi flectuntur,
vel

vel intorquentur , protinùs certè de suo fluxu tantundem remittunt , quantum vel inflexi , vel contorti stringuntur & angustantur.

Spigelius igitur temerè profert flexilia *umbilici vasa* contorqueri ne premantur.

XI. Ad *nodos* autem *umbilici* nihil prorsùs attinet *Riolani* Chimæra. Etenim , oscitante atque dormitante sapientiâ Medicâ *nodos* toti conflatur umbilico ad fortio-rem colligationem vasorum umbilicalium & sanguinis cunctationem , ne impetuosè & affatim à fœtu attrahatur.

Perindè prorsus est ac si profiteretur *Riolanus* venas v. g. in Consule *Mario* varicum

nodis idcirco protuberare, ut *venæ Marianæ* validiùs inter se colligentur atque compingantur, & sanguis in ipsis diutiùs cunctetur, ne viscerum caro sanguinem istum è venis illis vel rapidè mulgeat, vel largiter fugat & arripiat.

XII. Istis verò *Riolani* spectris *Bartholini* phantasma longè mendacius est. *Nodos* siquidem illos *Bartholinus* *venæ* tribuit umbilicali: deinceps autem diffidet à se, ac illos ascribit *membranæ carnosæ*.

Imò, visis suis horrificis *nodos* illos somniat esse *membranæ suæ diductiores hiatus*, quibus, veluti *cochlearibus* hauriatur sanguis in itinere longiori &c.

XIII. *Whartonum* autem inane spectrum alterum ita permulsi, ut illius imagine grata juniorum animos jucundè pulsarit. *Nodos* siquidem umbilici, [quos ipse vocat *asperitates innumeras*, & quas viderit nemo, nisi in brutis,] nobis ob oculos ponit *minutularum papillarum* ideâ, quæ *succum albugineum sensim existilent in Amnii cavitatem*.

XIV. Tot meherclè simulacra *nodorum* oblectamenta quidem animi sunt, sed illum haud uberius pascunt quàm obvia quævis *Agathonia* cantio. *Heurnium* ergo pudeat putidam illam fallacium Arabum cantilenam nobis recinuisse, quâ mihi adhuc locorum non

minùs molestè , quàm dolosè
tinniunt aures , quasi nempe
nodus vel ruga in umbilico
fœtus erumpentis ab utero ,
significaret alterum in utero
fœtum restibilem esse.

XV. Cantilenam Arabum
alteram & perindè jocularē
nobis insusurrant *Cælius Rho-*
diginus , & alij aliquot , sed no-
minis obscuri & unicè mihi noti
per G: à *Reies* , in Elyfio suo
jucundarum Quæstionum cam-
po. Etenim , ne feri Nepotes
conticescant de maximæ veri-
tatis præfagio , suos nobis ob-
trudunt *ariolos ex umbilico* ,
tanquam *auditu dignos* , cum
suo *nodorum umbilicalium nu-*
mero , futuræ prolis numerum
præsagiente.

Sed

Sed istæ cantiuncula ad numeros licèt composita , & à *Rhodigino* admodulos etiam recenta , nec numerosè tamen nec modulatè cadit. Nullum quippe hîc melos est ; nec ulla prorsus numerorum istorum cum rebus Medicis harmonia. Valeat ergo *Francisci primi & Henrici secundi Montius A'xiaræ* ☉. Hic quippe lamiis incantatus numeros illos nobis recanit ceu *veraces in prole Reginae Matris.*

XVI. Immò , lamiarum vaticinia è nodorum intercapedine puerperiorum intervalla prædicunt : è ruffis autem *nodis* mares ; è candidis verò fœminas præsignant. At *umbilicum* ediyerso nobis *enodem* obtinent,

dunt, ceu partionis deinceps nullius prænuncium fidelem.

XVII. Verùm-enim-verò, si fagarum auguria numerò rerum eximantur, quantâ quæso veneratione Apollinis ipsius Oracula sumus prosequuturi? Maxima certè, si præstigiis Paganis essemus irretiti. Sed quæ lux nobis ab Evangelio refulsit, ludibriosum mihi, & Oraculis cassum, detexit Apollinem. *Grafi* igitur Delphici quondam idiotarum Apollinis effatum *de umbilico gemino geminam quoque placentam* denotante, ludibrio mihi prorsus est, ac veritate vacuum.

Platonicis quidem *Androgy-nis* genitalia, & reliquæ partes *duplicantur*: sed foetibus nostris,

stris , *unicâ* vulgò *placentulâ* fruentibus , *duplicem* perpetuò tribuisse , relabi est in fabulositatem. His siquidem oculis geminam , tergeminâmque vidimus prolem , *umbilicis* quidem geminis , tergeminisq , sed *placentæ* reverà *uni & eidem* infertis. Imò , ut id inculcem , talis *placentula solitaria* , sed inter uterinos convictores communis , longè vulgatior est , quàm *singularis* unicuique fœtui *placenta*. Sic nempe primitus docemur *amicorum omnia esse communia*.

XVIII. Nec itaque majori cultu & honore dignabimur dictum istud alterum , *quod jam attigimus vers. hîc VII.* & quò decernunt fatorum diribitores

tores nullum infantem, cui umbilicus inter nascendum, circa cervices retorquetur, carnificis laqueum effugere posse.

XIX. Jam verò fatidicis istis flocci-æstimatis gravem nostrum senilibus annis *Riolanum* recolamus. Quùm itaque rerum usus veniat seris ab annis bonus ille senex longò ævò sibi compertum, *sed decrepitum nobis*, balbutit dogma, quò nepotes à morte vindicet. Præcipit itaque ut omni recèns nato *sina-tur sanguis ex umbilico fluere copiosus, prout vires suadent & tolerant, quò puellus postea variolis paucis, rarisque, ac salubribus* tentetur.

XX. Deliratione porrò nullà corripitur *Riolanus* idem, sed
omni-

omninò resipiscit, dum Medicos desipientes ad sanio-
rem revocat mentem, ne in poste-
rum credant *sanguine parcius*
vel plenius ab umbilico fœtuum
retruso, parcius etiam vel ube-
rius succrescere meconium.

XXI. Sanio-rem jam Medi-
corum mentem illam exhilare-
mus pro virili. Dispiciamus ita-
que nùm brevior, longiôrve
refectus umbilicus, brevem vel
longam fœtui mentulam con-
cedat? Id ipsum enim *Riolanus*,
novo nunc abreptus deliramen-
to, *per Anatomen demonstratu*
facillimum esse, lingua rursus ti-
tubante protulit.

XXII. Sequioris quoque
sexûs rationem habet effœtus
ille senex, & Itali Medici de-
liria

liria studet, *ex Anatome pariter*, Physica veritate donare. Uterum itaque subjicit oculis umbilici resectione curtâ vel altâ, *vel ad conceptionem ineptum*, *vel immoderato cœundi desiderio percitum*.

XXIII. Quùm itaque vir in Anatome tantus tantum errorem erret, quid miri est tonso-rem *Guillemæum*, quadraginta totis annis obstetricantem, matronarum animis offusâ caligine fuisse circumfusus, & à tramite recti itâ deviasse ut ad ipsam Anatomen caligaverit. *Guille-mæus* enim, [sive matronis pal-pum obtrusurus, sive ex animo] profert *umbilici resectione laxa linguam maribus esse volubilior*em; *scæminarum verò linguas effra-*

*effrænatas atque præcipites
exectione curta frænari atque
compesci.*

XXIV. Virum autem illum
deceat, suis obstetriciis Matro-
nis acceptum, Matronarum jo-
cis nobiscum joculari. En igitur
ipsum vernaculâ suâ nobis
evulgantem, quæ secretò, &
intra lectulorum limites, ob-
stetricanti præcipiuntur à Ma-
tronis, de natorum *umbilico*
solicitis; filium enim nactæ ob-
stetricibus injungunt, *Qu'on luy
fasse une bonne mesure*: enixæ
verò filiam præcipiunt, *Qu'il
soit lié court*, ex præconcepta
scilicet mente vers. nostri 21.
& 22.

XXV. Jocularibus istis hila-
res animos dimitterem nî *Spigeli,*

gelii, super insensibili *umbilico*, stupens animus, illius excitandi locum mihi præberet. *Umbilicum* enim *Spigelius* insensibilem exindè putat, quòd inter illum amputandum infantes non vagiant.

Non attendit interea *Spigelius*, stupore correptus, quàm innumeri vagiant infantes dùm ipsis præciditur *umbilicus*, non quidem præ dolore, nam, eo momento, sensu captus est *umbilicus*, etsi modò sensu viguerit. Animum enim *Spigelii* non subiit *umbilicum* nusquam defecari, quin *multiplici filo sit constrictus*; atque adeò quin omnis ad ipsum perindè interceptiatur sentiendi commeatus, ac ex obvia quavis parte nobis strictè

strictè revinctâ & sensu penitùs
nullo resectâ.

XXVI. Stupidiores alteram
super *umbilico* stupente
Spigeli ratiocinationem, utpo-
te prolixam & sponte sua ruen-
tem, missam facio.

F I N I S.

Ἡ' μὲν

ἐν αὐξήσει τῷ Κυήματι γίνεσθαι διὰ τῆς
ὁμφαλῆς, τὸν αὐτὸν τρόπον ὅνπερ
διὰ τῶν ῥιζῶν τοῖς Φυτοῖς.

Incrementum

*igitur Fœtui umbilicô contingit,
eodem quo plantis modo
per radices.*

Arist. de Gen. Anim. Lib. II.

Cap. IV.